

Stikka

HAMAR Y'S MEN'S CLUB Red.: Layout: John Hans Anders Nr. 4 2009

Og jula blir hvit uansett vær?

*D*rømmer du om en hvit jul? Det kan du få, om det så regner vannrett når høytiden ringes inn.

Hvit høytid er nemlig noe ganske annet enn et meteorologisk fenomen, og skal du få det, må du lytte til andre stemmer enn værvarslingen. Profeten Jesaja, for eksempel: *"Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø."*

Disse ordene talte han ikke ut i løse lufta, uten foranledning og uten adresse. De kom fra Gud, som konklusjon på en massiv kritikk av folkets skitne fester og høytider. Herren var blitt inderlig lei av alle dem som fulgte landets religiøse tradisjoner og høytidenes skikk og bruk uten å forandre det aller minste på sin overflatiske og materialistiske livsstil. Han hadde, via sin profet, gjort det klinkende klart at han ikke tåler høytid og urett sammen, ja, at han hatet festene folk feiret. De er blitt byrder Gud nå er trett av å bære.

Og det er ikke fordi han ikke unner folk flest en god fest i mørketiden. Tvert imot: Målet med kritikken og formaningen er at folk skal *"få nyte landets goder"*. Det er bare noe vi må ordne opp i først, en julerengjøring som stikker dypere enn tepperens og boning: *"Få de onde gjerningene bort fra mine øyne! Hold opp med å gjøre ondt, lær å gjøre det gode!"*

Slik vil Herren ha våre juleforberedelser. Så kan vi reagere på to måter. Vi kan lukke ørene og øynene, gå i forsvar for vår urettmessige del av verdens goder, drømme om hvit jul og dombjeller og feste som før. Eller vi kan innse at vår norske jul er skitten, selv om det snør, fordi vi lukker hjertet og hånden for dem vi skulle dele med.

Kom, la oss bøye oss for kritikken og ta imot Guds tilbud om oppgjør og opprenskning. Festen blir kanskje annerledes da. Men ikke dårligere. Og jula blir hvit, uansett vær.

Knut Grønvik i *Alle dager* (2004)

Fine jubileer i kø i Hamar KFUK/M...

2009 vil gå over i historien som et svært så spesielt år i vår sammenheng. Se bare:

□ **Hamar Y's Men's Club** var først ute med sin fine 40-årsmarkering en vakker maikveld på Hedmarktoppen. Deretter fulgte □ **Levende Lys** med sin strålende 30-års jubileumsfest i Vang kirke. Og nå sist altså den unge 40-åringen □ **Praising** som imponerte med sitt jubileumsopplegg i Storhamar kirke. Og egentlig feiret vi □ **Geir Bjørnar** litt også. Han fylte 60 år under Praising-festlighetene og er en sentral person i alle tre sammenhengene. Det er bare å gi seg over og gratulere "hele bunten", som er nevnt ovenfor, med utrolig trofast og utholdende innsats gjennom så mange år!

Hvorfor jeg er opptatt av dette?

Nylig så redaktør Hans Anders mildt på meg og spurte optimistisk om jeg kunne skrive litt om Praising-jubileet. Og det ville jeg jo (gjørne?), selvsagt, så her følger gode inntrykk:

Geir-Bjørnar var tidlig tydelig på at Praising's 40-årige sterke innsats i Hamars ungdomsmiljø måtte feires. Dagens Praising var vel ikke fullt så sikker, tror jeg, men GB satte i gang. Han hadde ideene, iveren, inspirasjonen og innsatsviljen, fikk med seg noen "gamle" praisingere og rullet det hele i gang med planlegging, invitasjoner, jobbing med mail-adresser og administrasjon og spennende opplegg. Gode hjelpere var *Iver Mosvold* (bevertning), "Mikka" alias *Odd Edvard Mickelsson* (konserten), *Knut*

Ståle Hauge (mimring) og *Geir Bjørnar* hadde det overordnede ansvar som "sjefen" og gjorde "resten"...

Og stor konsert ble det, selvsagt! Lørdag 21. oktober flokket ivrige deltagere seg på Ynglingen til fire timers konsertert øving og fellesmåltid. Samme kveld samlet en fullsatt Storhamar kirke et forventningsfullt publikum som klemte og mimret og gledet seg. Og selvsagt: Det ble god grunn til glede...

En alltid blid og opplagt "Mikka" ønsket oss velkommen og ledet oss trygt gjennom programmet på sin lune måte. Og i tur og orden sto noen tidligere dirigenter fram og ledet det store koret sikkert og inspirert fra sine epoker med populære "praisinghits" gjennom 70-, 80- og 90-årene. Og ingen tvil - både tekster og melodier ble tryllet fram fra "lageret" - ikke minst godt hjulpet av engasjerte musikere i bandet. De fant raskt "tonen" seg i mellom og overbevisste om at de så visst ikke hadde glemt sine kunster! Ingen tvil: Fortsatt "trøkk" i jubilantene

Fint å lene seg tilbake da og suge inn inntrykk med både øre og øyne. Glade og engasjerte veteraner som var med både med kropp og sjel. Dagens Praising hadde sin egen fine konsert som en del av hele opplegget. De imponerte med sin store sang- og danseglede. Snakk om å være med med hele seg! Langvarig applaus til både veterankor og dagens Praising. Innimellom var det andre innslag:

(Fortsetter på side 5)

Presidenten har ordet.

Gratulerer!

”Så dere den gutter?” - Nei, vi så ingenting, var det samstemmige svaret fra de andre Y’s mennene på fotballtrimmen fredagskvelden på Katta. Hva var det de ikke så? Jo, en spektakulær finte og en ren plassering av ballen i mål av undertegnede. Av og til føler man at man blir oversett, for vi har et sterkt behov for å bli anerkjent. Vi skal ikke være redde for å rose hverandre og bli sett.

Y’s Men på Hamar er en bevegelse som ikke er i rampelyset, unntatt når vi holder på med julegatene, vi ”lysets barn”, som henger i trærne og småfryser litt på gata. Om vi til daglig ikke blir sett, så la oss i klubben se hverandre slik som vi i all enkelthet gjør ved å håndhils på hverandre på møtene.

Vi i Distrikt Østland Nord ser hverandre ikke for ofte, og det bør vi gjøre noe med. Vi har distriktsråd, distriktskonferanse og internasjonal kirkedag. Hva med noen fellesmøter? Distriktsrådet var på Gjøvik 22. oktober, der Per og jeg møtte fra klubben. Det var presentasjon av situasjonen i klubbene der utfordringen ligger i å få en bredere alderssammensetning, unntatt i ungdomklubben Engehaugen på Gjøvik. Framstøt for nye klubber er blitt forsøkt bl.a. i Ullensaker og i Elverum, vi gir aldri opp det som kalles ekstension.

Min første regionskonferanse var 1970 årene i Harstad. Den glemmer jeg aldri, spesielt da en Y’s man reiste seg og sa at nå gjør vi noe med ekstension. De andre organisasjonene, Lions, Rotary, får det til. Y’s men var dengang 25 klubber.” Sett i gang, spør folk, følg dem opp, vis omsorg!” var beskjeden vi fikk. Det skjedde mye i 70 og i 80 årene, og det er ikke umulig i dag heller. Det blir som med klimakrisen, noe må gjøres.

Hilsen
Johannes

Desember

Olav L.	1.
Trond Vidar	4.
Helge	8.
Karl	9.
Jørgen	14.
Martha Voll	21.

Januar

Kjell B.	18.
Arnild Kausland	30.

Februar

Eldbjørg Markussen	2.
Ingegjerd Svae	2.
Oddvar	10.
Bodil Johnson	12.
Svanhild Hummelvoll	14.
Reidunn Dalby	18.
Kari Ellen Berg	20.

Mars

Jan Kåre	1.
Tove Sellereite	2.
Marit Svahn	3.
Astrid Stana	8.
Ole-Jacob	10.
Carl W.	16.
Karen Sigrid Vedum	19.
Alf	22.
Helene Landheim	29.

Roar Paulsrud

Det er på tide å ønske Roar velkommen i Hamar YMC også i Stikka. Som gjest, introdusert av Thorvald, og nå som medlem, har vi for lengst skjønnet at vi har fått et nytt aktivum i klubben.

Ungguten fra Svatsum i Vestre Gausdal hadde ikke de mulighetene dagens ungdom har til videreutdanning. Etter framhaldsskolen arbeidet han hjemme på småbruket i to år før det ble mulighet til å ta en vinter på Valdres folkehøgskole under rektor Nils Asheims ledelse. På folkeskolen hadde han en lærer ved navnet Olav Fløene, i sin tid medlem av klubben vår, og han var med på å inspirere Roar til å satse videre. Det ble fire år på Oslo off. lærerskole, og dermed var den framtidige yrkesveien fastlagt. Seinere ble det grunnfag i norsk, kristendomskunnskap og ledelse ved siden av full jobb.

Først vendte han tilbake som lærer på folkehøgskolen i to år, avbrutt av ett års militærtjeneste. Etter hvert gikk turen til Østfold, der han ble boende i Tomter i Hobøl i 37 år. Her ble Roar integrert i

menigheten og påtok seg ansvar som medlem av menighetsrådet i 20 år, derav 10 år som formann. Han deltok også i misjonsarbeid og menighetskor.

Etter ni år som lærer og rektor i Hobøl kommune, ble det 26 år i nabokommunen Enebakk i Akershus som rektor, pedagogisk konsulent og skolesjef. Roar var altså i mange år med på å sette sitt preg på skoleutviklingen i denne bygda.

Etter et kort mellomspill i Askim, hvor han blant annet var engasjert i Kirkens SOS, gikk turen som pensjonist til Hamar. Kirken var et selvsagt sted å oppsøke. Via Thorvald gled han fort inn i klubben. Og best av alt: Han traff igjen en medelev fra framhaldsskolen i Gausdal, Ingunn Myklebø, etter 48 år, og snart var de gift og bosatt i Karjolvegen på Volljordet. Begge er faste kirkegjengere og deltagere i bibelgrupper. Ellers er de glade turgjengere, besøker ofte hytta på Golsfjellet og liker å danse gammaldans og swing.

I klubbsammenheng har Roar gått inn i fengselsgruppa. Hans medmenneskelige engasjement kommer til uttrykk ved at han også deltar i Røde Kors besøkstjeneste, og dessuten er han ledsager for en rullestolpasient to ganger ukentlig. Han har også gjenopptatt engasjementet i Kirkens SOS her på Hamar.

Det er en glede å få ønske Roar velkommen i klubben, og vi ønsker ham og Ingunn Guds signing i deres mangfoldige virksomhet og i klubbfellesskapet.

Hans Anders.

Vi gratulerer Jan Kåre!

Professor Jan Kåre Hummelvoll fra Høgskolen i Hedmark, ble under markeringen av Verdensdagen for psykisk helse på Sykehuset Innlandet Sanderud, fredag tildelt *Peter Skredderprisen for 2009*.

Prisen, som i år ble utdelt for andre gang, ble opprettet i forbindelse med 100-årsjubileet på Sanderud i fjor. I statuttene heter det at den skal tildeles "en person eller organisasjon som på særlig vis har bidratt til økt innsikt, forståelse og åpenhet i forhold til psykiske lidelser".

-Jan Kåre Hummelvoll er en særdeles fortjent vinner, slo divisjonsdirektør Solveig Brekke Skard fast under utdelingen av prisen.

Hummelvoll er professor ved Høgskolen i Hedmark Campus Elverum, på institutt for psykisk helse, oppvekst og samfunn.

(Fortsatt fra side 2)

Knut Ståle Hauge hadde lett i arkivstoff, og med sin "power point" lot han oss få være med på en morsom og nostalgisk mimring fra den spede begynnelsen og fram til i dag.

Det var gaveoverrekkelser og hilser - bl.a. fikk Praising en kjærkommen gavesjekk på 5.000 kr fra Hamar menighetsråd. Vi nevner også at det kom ca 9.000 kroner i kollekt til Praisingarbeidet etter konserten!

Tilbakemeldingene fra korfolket var tydelige: Stor takknemlighet over å kunne møtes slik. Stort behov for å mimre sammen og snakke om felles opplevelser og minner fra en viktig

tenåringstid. Praising er "limet" som binder dem fortsatt sammen. To familier og to generasjoner møttes også her: Både *Elin* og "*Mikka*" og *Eli* og *Geir Bjørnar* og deres barn var hjertelig til stede, og NB! - alle har i tur og orden vært med i Praising-miljøet. Og viktig: Vi tror at dagens praisingere har fått en god følelse av å stå i en sterk tradisjon.

Og vi som fra sidelinjen har fulgt med Praising gjennom disse 40 årene er dypt takknemlige. Lykke til videre i nye spennende år!

Torbjørn Hummelvoll

Korte margnotater fra herlige ferieuker...

Som vanlig var Ragnhild og jeg på vårt årlige månedsopphold på Solkysten mens den er på sitt aller beste i september/oktober. I år var det ekstra herlig med blå himmel over et blått, blått Middelhav sent og tidlig med temperaturer mellom 25-30 hele måneden...

Måltidene fra frokost til kveldsmat ble nytt på den store terrassen (50 m²), det ble daglige turer langs strandpromenaden med den svensk-norske sjømannskirke i sentrum av Fuengirola som turmål. På sjømannskirken her arbeider norske "assistenter" som vertskap i høst og to nye i vinter/vårsesongen.

Den første dagen da vi steppet inn, varm og svett, for den tradisjonelle kaffekoppen, vaflene og en god prat og avislesning, var det to norske assistenter som sto bak disken og smilte mot oss. Det viste seg å være kjentfolk - **Reidun og Leif-Gunnar Sørlien** fra Brumunddal YMC. De blir ferdig med høstperioden før jul, men de er allerede ansatt også for neste høst. Vi kan gi dem de beste anbefalinger. De er smilende og vennlige, viser varm omsorg for gjestene. Vi fant "tonen" med en gang og trivdes usedvanlig godt sammen med dem. Snakk om å egne seg for en slik jobb (som forresten er ulønnet)! Gleder oss til å møte dem snart her hjemme i Norge og i Fuengirola neste september/oktober igjen.

Den helnorske El Campanario sjømannskirke ligger en halv times busstur nærmere Marbella som igjen ligger vest for Malaga. En usedvanlig fin sjømannskirke der en flott gjeng nordmenn jobber. Vi pleier også å ta turen dit. Den ligger i

herlige omgivelser med romslige arealer både ute og inne, med bl.a. stort svømmebasseng og vakre palmer. Dit drar vi på tidlig ettermiddag og blir servert deilig grillmat med kaffe og is. Gudstjenesten kl 16.00 er alltid en fin opplevelse. Anbefales på det varmeste både av oss og Johs, som har bodd på kirken. Det er det god anledning til.

En dag hadde Ragnhild og jeg vært til en bedre middag på en finsk-svensk kafeteria der vi er faste gjester. Vi skulle ta T-banen tilbake til Torreblanca der vi bor. Toget kom og slapp reisende av. Så var det vår tur til å gå på og finne oss plasser i et svært flott togsett.

Vi la merke til en ung mann som "bremset" Ragnhild litt da hun skulle gå på. Jeg gikk til høyre for henne. Han gikk til side, og vi skulle til å entre vogna. Ragnhild hadde en snerten, liten sekk på ryggen. Plutselig hørte Ragnhild en ziplyd fra en glidelås og reagerte lynraskt. Hun hev seg rundt og så i et glimt en hånd med lommeboka hennes. Hun rev den ut av hånden til den andre unge velkledde kjeltningen bak henne og skrek til ham på godt norsk - ikke vennlig, akkurat, og ikke til å misforstå! De to forsvant kjapt ut fra perongen. Heldigvis hadde de ikke greid å sikre seg innholdet i lommeboka heller.

Hva jeg lærte? Jo, to ting: Heretter skal jeg holde kort adjutantavstand *bak* Ragnhild. Og det andre: *Du tuller ikke med Ragnhild!* Hun imponerte meg som en handlingens kvinne!

Og en sideeffekt: Nå sover jeg godt og trygt om natta, for Ragnhild ligger nærmest døra der de skumle eventuelt lister seg inn...

Torbjørn

FUGLEVENNBOKA

Redaktør Torbjørn har spurt om jeg kan fortelle litt om Fuglevennboka som ble gitt ut våren 2009.

Derfor kort om bakgrunnen til boka. I 2004 fikk jeg spørsmål fra ledelsen av Norsk Ornitologisk forening om jeg kunne være med på utvikle et nytt fugleblad rettet mot vanlig fugleinteresserte mennesker, men som ikke hørte med til de superinteresserte. Målgruppen skulle være folk som foret fuglene, syslet litt med fuglekasser, barn med naturinteresse og også skole og barnehager.

Vi var to stykker som tok på oss oppgaven, *Roar Solheim* opprinnelig fra Hamar og nå konservator på Agder naturmuseum, og undertegnede. Tidsskriftet som fikk navnet *Fuglevennen* traff en målgruppe, og det er ca. 4.200 som abonnerer på bladet i dag. Gjennom arbeidet med *Fuglevennen* får vi masse spørsmål fra fugleinteresserte mennesker, og det er også mange spørsmål om fugl fra folk jeg daglig omgås. Under arbeidet med *Fuglevennen* følte vi etter hvert at det var behov for ei fuglebok som gir svar på det vanlige naturinteresserte folk spør om. Vi kontaktet Aschehoug forlag som sa ja til å gi ut boka.

Navnet på boka måtte da bli *Fuglevennboka* da den er en del av det rekrutteringsarbeidet som Norsk Ornitologisk forening har lagt opp til med bladet *Fuglevennen*. Hva er det som skiller *Fuglevennboka* fra andre fuglebøker?

Boka er delt i tre hoveddeler.

I den første delen har vi plukket ut 40 av de vanligste fuglene i Norge. Det er fugler folk ser der de til daglig ferdes. Vi presenterer disse over to sider med store fargebilder. På bildene setter vi streker som viser spesielle kjennetegn som folk skal legge merke til. Vi beskriver i teksten hvordan fuglen oppleves, fjærdrakt og lyd på en lettfattelig måte. På samme oppslag er det en ramme der vi presenterer mulige for-

vekslingsarter. Slik blir ca. 150 arter presentert med bilder.

Den andre hoveddelen i boka har vi kalt: Hvilken fugl var det? Her har vi tatt for oss situa-

sjoner der en oppdager fugler i naturen. For eksempel: Rovfugler på himmelen. Fugler som ligger ute på et vann. Trekkfuglflokker i lufta. Fugler som synger fra en tretopp en vårkveld osv. Ser du en rovfugl som sirkler høyt oppe i lufta og lur på hvilken art det er, kan du altså slå opp på en dobbeltside i boka. Der finner du fotografier av alle de vanligste norske rovfuglene i flukt med korte beskrivelser. Dette hovedkapitlet er kanskje det mest spesielle i denne fugleboka - og noe helt nytt. Jeg har selv aldri sett fugler presentert på denne måten, og jeg tror disse sidene kan bli en god hjelper for mange som vil vite hva de har sett. Vi har på flere sider satt sammen sportegn fra fugl, ekskrementer, hakkemerker og reir, og vi har også mange sider med fjær. Dette har jeg heller ikke sett i andre fuglebøker.

I den tredje hoveddelen beskriver vi fugleforing, fuglekasser, kvistreirbygging og forskjellige hjelpetiltak for fugl. Dette er stoff som jeg tidligere har skrevet mye om, men i denne boka har vi en sterkere illustrasjonsgrad med mange forklarende bilder.

Ja, så får vi håpe at boka kan være til glede for mange naturinteresserte mennesker og ikke minst bidra til å ta vare på fuglene våre.

Hercule Poirot og Miss Jane Marple ordner alltid opp

Poirot og Marple er kanskje noen av de mest berømte litterære etterforskerne vi kjenner fra krimlitteraturen. Begge figurene er sett og formet av Agatha Christie, grand old lady i engelsk krim. Poirot har en fortid som etterforsker i det belgiske politi, men når vi møter ham, bor han i England. Det er der han løser innfløkte mysterier. Miss Marple bygger sitt kjennskap til menneskenaturen på de menneskene hun har observert i den lille landsbyen hun bor i. Alltid finner hun en analogi, og derved settes hun i stand til å løse selv kompliserte mysterier.

Som flittig leser av denne litterære sjanger, har jeg stor sans for Poirot og Marple –

tilsynelatende foregår historiene et slags tidløst mellomkrigs England. Det er den klassiske kringåten som gjelder, og når løsningen er klar, samles som regel alle aktører, også den mistenkte (og skyldige, viser det seg)

kanskje i biblioteket for å høre Poirot fortelle hvordan det hele henger sammen. Når gåten er løst og den skyldige kjørt bort i den ventende politibilen, kan alle pustet lettet ut. Tingenes tilstand er gjenopprettet og livet kan vende tilbake til det normale. Det er her et svært viktig poeng ved denne sjangeren ligger – en orden er blitt forstyrret, og ordenen må gjenopprettes. Tingene faller på plass, og vi forstår hva som skjedde.

Med denne virkelighetsforståelsen

peker krimsjangeren på noe vesentlig. Som mennesker trenger vi orden og forutsigbarhet, så langt det går, for å kunne leve normale liv.

Vi er avhengige av å planlegge, av å stole på våre nærmeste, og at omgivelsene oppfører seg i tråd med forventede hovedmønstre. Alt dette ødelegger forbryteren og skaper frykt og usikkerhet. Får frykten og usikkerheten fottfeste, skjer det noe ødeleggende med vårt hverdagsliv. En kriminalroman som ikke gir en løsning, bryter derfor med noe helt grunnleggende og allmennmenneskelig. Da en dansk kriminalserie gikk på TV for et par år siden – uten å gi en løsning, ble mange opprørt. Det er ikke vanskelig å forstå hvorfor.

Betyr dette at vi ikke kan leve med ubesvarte spørsmål i det daglige? Selvsagt ikke. Mange opplever uavklarte situasjoner, opplever noe som man ikke får et svar på. Her finnes det ingen fasitsvar, men mange opplever likevel en form for svar ved at de lærer seg å leve med det, og at svaret kanskje ligger i en fremtid vi ennå ikke kjenner.

Er det krimlitteraturens krav til å løse en gåte som appellerer til oss? Ja, jeg tror det. På denne måten rører den ved noe sentralt menneskelig – trangen til å forstå, trangen til å finne en sammenheng. Dette

(Fortsetter på side 12)

Gul Mixture nr. 2

Det er mange år siden nå, ja når jeg tenker meg om faktisk 45 år. Det nærmet seg jul og jeg var i en spesiell situasjon dette året. Jeg hadde ingen nær familie i Norge. Søstera mi bodde i USA, og stemora mi var også dratt dit og tatt seg jobb i nærheten av henne.

Hva skulle jeg gjøre i jula og hvor skulle jeg tilbringe julaften? Da var det at jeg fikk et tips om at Oslo Indremisjon trengte hjelp i julehelga. Jeg meldte meg og fikk beskjed tilbake at jeg skulle arbeide på Indremisjonens alkoholikerhjem for kvinner i Møllergata.

Når jeg nå tar dette fram så mange år senere, er det fordi det ble en jul jeg aldri glemmer. Vi var mye på hjemmebesøk, og jeg opplevde mennesker i en elendig forfatning rundt i dårlige bygårder. Jeg glemmer aldri kaoset inne i mange av leilighetene. Men vi kom og tilbød hjelp, materielt og ikke minst åndelig. Jeg var tilhører til mange og sterke samtaler.

På selve hjemmet opplevde jeg et stort klasseskille mellom klientene. Det var jentene som kom rett inn fra gata mer eller mindre forkomne, og det var de "fine fru-er" som hadde blitt alkoholikere gjennom å drikke rødvin i kjedsomhet. I alle fall fikk jeg fortalt at slik var det. Men alle hadde sine problemer, og det var godt å vite at hjemmet i Møllergata hadde åpne dører. Mange var gjengangere der.

Jeg husker spesielt julaften. Vi gikk rundt juletreet, hadde andakt og spiste godt. Arrangementet inneholdt det som en god juleaften skal inneholde.

Ut på kvelden var det gaveutdeling. Alle

fikk vi noen små gaver, enkle, men morsomme

ting fint pakket inn i julepapir, med gulltråd og en fin merkelapp.

Da gaveoverrekkelsen var over og pakkene åpnet, forstod jeg at det var noe som ikke stemte. Det var mumling i rommet. Mange av jentene hadde feiret jul i Møllergata i flere år, og de virket litt misfornøyde. Jeg forstod snart at det var pakker som manglet. Etter en oppklarende runde kom han som hadde ansvar for arrangementet med en stor brun pappeske som var blitt glemt igjen på et siderom. Det var mange pakker i esken, alle like store. De ble delt ut og i hver pakke var det en sjokolade, en marsipangris, en pakke Gul Mix nr. 2 og Rizzla sigarettpapir.

Stemningen steg og det gikk ikke lenge før røykskyene lå tett i rommet. Jeg oppdaget også at jentene ivrig studerte et julekort som lå inne i pakkene. Jeg hadde ikke fått noen pakke selv, men kikket raskt på et kort da anledningen bød seg. Der stod det:

God jul ønsker vi deg.
Husk: Kristus er veien!

Hilsen Gutta i kameratklubben.

Det var i røykskyene fra Gul Mixture nr.2 og denne hilsenen at julefreden senket seg over Møllergata. Og som du forstår, det ble en jul jeg aldri glemmer.

Trond Vidar

Min salme

Jeg har funnet mange salmer i salmeboka som jeg gjerne kunne ha kalt ”min” salme; noen jeg lærte som barn, enkelte nye som taler spesielt til meg, atter andre med spesielt vakre melodier. Det er derfor ikke lett å velge. Jeg er likevel blitt stående ved

SØRG DU FOR MEG, FADER
KJÆR, JEG VIL IKKE SØRGE

Da jeg lærte den på skolen for snart 60 år siden, sang vi ”Sørg, o kjære fader, du...” Teksten er noe modernisert fra den gangen. Flere strofer er forandret, dog ikke mye; innholdet er det samme. Salmen framstår som en bønn, men den speiler dikterens tillit til Gud at han alltid vil sørge for meg og mine. Jeg skal slippe å bekymre meg, slippe å ta sorgene på forskudd, sorger som oftest

ikke kommer likevel. Jeg trenger stadig påminnelse om at jeg er i Guds omsorg og varetekt og kan ta imot hans kraft – nå og alltid. Samtidig som dette taler om meg og mine, omfatter bønnen også alle andre omkring meg i samfunnet.

Ludämilia Elisabeth av Schwartzburg-Rudolstadt diktet teksten på 1600-tallet. Ludvig M. Lindemann skrev melodien 200 år senere. Det er altså en gammel salme, og den bærer preg av det. Likevel blir den ofte sunget, både fordi den har en vakker melodi som er lett å følge, og fordi innholdet er like viktig og viktig og aktuelt som for 350 år siden.

Ingegjerd Svae
(-som utfordrer Randi Aschim-)

**Sørg du for meg, Fader
kjær**

*Tekst: Ludämilia Elisabeth.
Oversatt av Birgitte Kaas-
Huitfeldt / W. A. Wexels.
Melodi Ludvig M. Lindeman*

*Sørg du for meg, Fader kjær,
jeg vil ikke sørge,
ikke mer bekymret her
om min fremtid spørre.
Sørg du for meg all min tid,
sørg for meg og mine,
Gud, allmektig, nådig, blid,
sørg for alle dine!*

*Sørg for legem og for sjel
til min livsvei ender,*

*jeg dem trygt i ve og vel
gir i dine hender.
Sørg, o kjære Gud, især
for mitt hjertes tanker,
at de, hvor som helst jeg er,
aldri fra deg vanker!*

*Sørg for at jeg dine ord
tro til døden lyder,
av min dåp og Jesu bord
alltid kraften nyter!
Sørg for all vår øvrighet
og for dem som lærer,
hver som på sitt arbeidssted
dagens byrder bærer.*

*Sørg for meg når opp jeg
står
og til arbeid stunder,*

*når jeg til min hvile går
og mitt øye blunder.
Sørg du for mitt kall og
stand,
hånd og munn og hjerte,
for den gjerning som jeg
kan,
for min fryd og smerte!*

*Sørg for gods og hus og
hjem,
for mitt navn og ære;
heller ikke korset glem,
som jeg her må bære!
Sørg for meg hver stund,
hvert sted
på min ferd her nede.
La meg så herfra i fred
fare til din glede.*

Y's MEN INTERNATIONAL REGION DANMARK

Varde, den 4. oktober -09.

Kære venner i Hamar YMC.

Det er med stor tak fra mig, at jeg (fra Olav S.) har modtaget Simon Bringelands flotte mindebog/billedsamling fra jeres jubilæumsfest – og efterfølgende har jeg (fra Johs) modtaget Stikka, med Marit Svahns fine referat fra festen. Mange tak for det tilsendte, (som flere her i klubben har haft lejlighed til at se.)

Vi kan se, at jeres jubilæumsfest virkelig har været ”En top festkveld på Toppen,” hvilket vore ”udsendte” her fra Varde iøvrigt også har fortalt, de var meget begejstrede for festaftenens forløb.

Det glæder os også at læse i Stikka, at man i Hamar har noteret sig, at Varde YMC har jubilæum den 1. maj 2010. På nuværende tidspunkt kan jeg kun sige, at vores jubilæumsudvalg er i ”arbejdstøjet” og I vil høre nærmere, men jeg beder jer sætte et stort X ved datoen.

I Varde klubben er vi kommet godt fra start i det nye klubår, med pæn mødedeltagelse ved de traditionelle klubmøder her i byen, men væsentlig mindre når vi skal ud af byen, her tænker jeg på mødet den 1. sept. (inspirationsaften på Sommersted Ungdomsskole sammen med YMC fra hele Syd-Jylland) og på mødet den 14. sept. (virksomhedsbesøg på DONG = Dansk Olie og Naturgas i Esbjerg.) Begge møder var interessante, men som sagt med mindre deltagelse her fra Varde. Det skyldes måske, at vi er mange ”ældre herrer” i klubben, som ikke er så glade for at køre langt om aftenen, - og vi er nok ikke så gode til at arrangere fælleskørsel, men det må vi jo arbejde med.

På sidste klubmøde, den 28. sept. Havde vi besøg af vores distriktsleder, som bl.a. orienterede indeværende års regionsprojekt, som, i samarbejde med Brødre Menigheden i Danmark, er støtte til oprettelse af et kristent kursus- og lejrcenter i Durres, Albanien. Desuden fortalte han, og viste billeder, fra sin deltagelse i Area konferencen i Sct. Petersborg.

Vi forventer 2 gæster, vordende klubmedlemmer, til det næste klubmøde, og det er vi glade for, det vil jo være dejligt, at få medlemsskaren forøget. Jeg læser i Stikka, at I har fået nye medlemmer, tillykke med det. - - - Jeg synes det er dejligt at høre når det går fremad for vores bevægelse.

Jeg vil slutte med endnu engang at sige tak for det tilsendte, det har glædet os at se, og læse, og det kan være til inspiration for vores jubilæumsudvalg.

Og hermed de bedste hilsener fra alle i Varde YMC.

Lindy.

er et motiv som vi gjenfinner i Bibelen og som vi kanskje kan kalle et grunnmotiv. Det handler om tingenes gjenopprettelse, at noe som er blitt forstyrret, igjen skal finne sin likevekt. Jeg oppfatter at det er dette Paulus skriver om når han sier at hele skapningen sukker og stunder etter forløsning, eller når vi i Åpenbaringen leser om den nye himmel og jord. Da vet vi at en gang vil fremtiden, knyttet til Jesu gjenkomst, bringe gjenopprettelsen – men omskapt og helt ny. Syndefallet var forbrytelsen som forstyrret skaperverket, det som Gud Goså var godt, og som bragte ulikevekten inn i menneskets liv. Syndefallet har korrumpert verden ved at det bragte inn et fremmedelement, men vi lever i forventningen om at fremmedelementet skal bli borte – en gang. Det er denne nye fremtiden som bærer kirken og det enkelte menneske. Vi vet på sett og vis hva som har skjedd, men vi venter på at forbryteren så å si skal bli fakkert. Hvordan og når vet vi ikke, det ligger i en fremtid vi ikke kjenner. Men siden vi vet at svaret en gang kommer, kan vi klare å leve med det – det legger et grunnlag for vårt liv.

På det dagligdage og mellommenneskelige plan er det dette motivet krimsjangeren er bygget opp omkring. Den bærer i seg et løfte om at noe galt skal bli

rett. Selv om tingene ikke kan bli helt som de en gang var, så skapes det likevel en orden ved at det som forstyrret er identifisert. Motivet er urmenneskelig – kanskje er det derfor vi ikke vil slippe fortellingen, og vi nekter å tro at postmodernismens oppløsning av alle strukturer innebærer det siste ordet. Hva skjer med et menneske som mister hukommelsen? Jo, det blir til ingen, det har mistet hele fortiden og dermed den gestaltbærende kraft som erindringen har. Det er erindringen som gjør meg til noen. I dette perspektivet velger jeg å kaste postmodernismen på skraphaugen.

Hvorfor ble jeg som gutt så utrolig fascinert av bøker som 'Den frendeløse' og 'Greven av Monte Cristo'? Som voksen ser jeg det tydeligere. Men som barn så jeg også noe av det – at urett som var begått, skulle rettes opp igjen. Det gav troen på at det gode og retten skulle seire over det onde og uretten. Så får den litterære kvalitet være som den vil i disse bøkene, men de bergtar nettopp fordi de lar spørsmålene få et svar og retten seire over uretten. Krimsjangeren er ikke annerledes – hele dens eksistensberettigelse bygger på dette allmenmenneskelige – og i siste instans bibelske – sentralmotiv.

Simon W. Bringeland

God

Jul!